

ARTICLES d'OPINIÓ

ARTICLES d'OPINIÓ

una experiència a l'ARGENTINA

Tot va començar quan ja feia 4 o 5 anys que esquiàvem, hivern darrere hivern, als nostres Pirineus, i la vida a la neu ja ens portava bojós i amb "principis de devoció" per esquiar. Amb el temps vam anar integrant-nos en aquest "món", i va arribar un dia, ja fa uns anys, la resposta a un mateix, que et diu que això t'agrada i vols viure-hi ben a prop, tant com per no perdre't cap dia de l'estimat hivern. I així cada cop, amb un nivell més alt d'integració en aquest món, ens va arribar la informació, per part de persones molt properes com

és el meu germà, que en el món hi ha llocs com l'Argentina, que tenen neu quan a tu se t'ha acabat!

Vam veure que això de tocar més neu i conèixer altres hiverns, aprofitant també a conèixer altres continents, es convertia en un somni d'aquells que sempre recordaràs i algun dia vols fer realitat, i així va ser, ens vam dir, aquest any cap a l'ARGENTINA, a realitzar aquell somni!

I així va començar tot, fent una carnada amb un gran retrobada d'amics i amigues a casa d'en Joan per tal de donar-nos un Fins Aviat, *boludo* i bon viatge!. Va ser maquinat per tots els nostres, a qui vull agrair moltíssim el *detallarro*, tot hi haver-me fet passar molta vergonya, davant de tots, ja que no em sentia gaire *suelto* i "més aviat *emmoscatellat*" i amb el *puntillo*" tot a causa del gran joc inventat de les dues *diablilles*

de la colla, que tots coneixem.

Vam començar el viatge acomiadant-nos a l'aeroport del nostre amic Ventura que ens acompanyà i recolzà fins al final, un moment difícil. Cap a Buenos Aires, apa, "tocat els *cataplins*, per no dir els c.....", que tenim entre 16 i 18 hores d'avió fins a la gran ciutat del país, on farem el primer contacte amb terres Argentines.

Tot va ser arribar cansadots, i al lucinar de la gran ciutat, els seus habitants/argentins i de tot plegat.

Ja portàvem decidit que el més aviat possible marxàrem de la gran ciutat per apropar-nos a la Cordillera Andina, i així va ser, el mateix dia vam agafar un *colectivo* (autocar), que en 16 hores ens acostava a les muntanyes. Ja vam veure que amb els *colectivos* i la quantitat d'hores en els nostres viatges acabaríem sent grans "amics". Un cop a la cordillera ens vam establir, en un alberg de Mendoza per posar el cos apunt de marxa, uns 2 o 3 dies i amb el *monillo* de neu, cap a buscar-ne. Al principi del viatge passarem dues setmanes molt *foruts* de neu, ja que la neu no acabava de venir i tot depenia que el nostre gran amic Temps ens ajudés.

Veient que per la zona de la cordillera on estàvem no queia la neu, vam contactar amb amics que teníem per altres zones, que també buscaven neu i ens informaren que tot estava acceptablement nevada i baixarem cap a Bariloche.

Això de baixar van ser els inicis ben bojós d'un costat a l'altre d'aquest gran País: Argentina. Va ser un no parar de conèixer gent de tot tipus i el fet és que un país o un lloc hi entres a fons quan hi vius. Aquesta va ser la gran clau de gaudir d'aquest viatge: no era visitar, ara allà ara aquí, ens va tocar espavilant-se i buscar-nos la vida per poder esquiar. El gran repte.

Resumint: un mes instal·lats a Bariloche, a les portes de la Patagonia i un mes més per recórrer quilòmetres fins a la punta del món. En aquest tram de viatge ens vàrem adonar que l'Argentina és un país de contrastos a tots nivells. Un dels que s'aprecia molt és el natural, tant tens muntanyes de 6000 mts com deserts com illes, llacs, oceans, animals espectaculars... una brutalitat de riquesa natural molt diferent. A altres nivells com el social es veu molta diferència, extremista de gent molt rica i els altres força cardats.

És un país immens, espectacular, cautivador, una molt bona aventura i evidentment repetible (in shala, "ja es veurà").

Gràcies.

Joan Esquirol
Dani Lozano

